

Mie:

Kære Mor og Far

Jeg har længe haft lyst til at skrive til jer. Tror ikke, at jeg har skrevet siden Liv var spæd. Det er et svært brev at skrive, for egentlig har jeg ikke noget at berette. Det er netop det, der fylder: fraværet af beretninger.

Vi prøver at få et barn. Et raskt barn. Uden retinitis pigmentosa. Vi er i fertilitetsbehandling. En særlig form for fertilitetsbehandling, hvor de kan sortere de blinde drengebørn fra. Ja, jeg ved, hvad du tænker, far – det er helt utroligt, at man kan. Jeg var i tvivl i starten. Bange for om du ville tænke, at jeg sorterede dig fra. At mennesker som dig ikke havde et værdigt liv. Men jeg ved godt nu, at du ikke ser det sådan. At du bare synes, at det er fantastisk, at man kan det her i dag. Vi har brugt det DNA, du havde efterladt i Rigshospitalets DNA-bank til at lave genanalysen. En levende del af dig, der skal hjælpe med at lave et levende barn i mig. Det er syret. Og smukt synes jeg.

Desværre gik det ikke så nemt, som vi havde drømt om. Og som vi naivt havde regnet med. De raske æg vil ikke gro i mig. Jeg ved ikke hvorfor. Lægerne ved heller ikke hvorfor. Det er mildest talt frustrerende og nok mest præcist ulykkeligt. En sorg. En underlig ubegribelig sorg. Det er som, at den er forbudt. Siger jeg den højt, så kan den blive permanent. Det er anderledes end med jer. Sorgen over jer var så knugende, gennemgribende i alle celler af min krop. Den her sorg er mest af alt som en dårlig dag, en knude i maven, der ikke forsvinder. Sorgen over døden bliver mere og mere tålelig for hver dag, der går. Sorgen over det manglende liv bliver mere og mere utålelig for hver dag, der går. I denne sorg er tiden min fjende. I sorgen over jer var den min ven.

Jeg ville ønske, I var her. Det er hårdt at gå igennem det her uden jer. Jeg ser på Liv hver dag og ønsker sådan, at jeg kan give hende et livsvidne. Sådan en røv irriterende livsvidne, som tager hendes ting og går ind på hendes værelse uden at få lov. En, der kan huske det hele eller i hvert fald noget af det. En, der er der, når vi er væk. Jeg savner sådan et livsvidne. Jeg savner jer.

Kærlig hilsen Mie